

Миломир М. Милошевић

ЊЕНО ИЗОБИЉЕ

У мој живот уђе изненада ко божићне кише
Ништа није слично њеном изобиљу
О, да знате кад јој јужњак кошуљу зањише
Како тешко дишем, немам воље ни према ком циљу
У мој живот уђе изненада ко божићне кише

Гледао сам кад јој вјетар косом запљускује лице
Лице, право лице, косом што разум савлада
И видио да смо слаби, да у свима живе стрампутнице
Што је тужно кад се човјек узалудно нада
Гледао сам кад јој вјетар косом запљускује лице

Тешко ми је гледат како јој кошуља постаје тамница
Док у струку младу брезу са првим цвијетом
Ја бих да је ослободим, да јој сслоним вео са дјечијег лица
Сад посрћем с њеним ликом лукавим свијетом
Тешко ми је гледат како јој кошуља постаје тамница

Ево данас пишем о њој пјесму попут окајања
А она је пјесма и молитва, завјетрина у дну душе
И док не зна да ми крв отањи, да касне свитања
Због ње ће ми жита да закасне, воде да пресуше
Ево данас пишем о њој пјесму попут окајања

Молио сам Свету Петку да ми молитве уважи
Више не знам куд да кренем, како да се браним
У сну ми се јави блага к'о манастир што га светац тражи
Да нешто запише, могао бих лако у мом да застраним
Више не знам куд да кренем, како да се браним

А уплови у мој живот изненада ко божићне кише
Док у струку њише брезу младу са првим цвијетом
О, да знате кад јој јужњак кошуљу занише
Како с њеним ликом невјешт срља лукавим свијетом
Уђе у мој живот изненада ко божићне кише

ПУТОВАЊА

Све на тајно увијек изнова узбуди
Као дуги путеви што некуда журе
Како ли подносе самоћу када оду људи
И када годишта с маглама одјуре.

А путеви ријетко у тишину сврате
Јер увијек неког носе у немиру своје
Или не одлазе, само поход прате
Док се наше вјеће на вјечност наслоне.

Увијек смо на некоме путу, понајчешће сами
Драж је у том што нас стаза никада не памти
А пут, као вјечност, вазда нечим маме
И вјешто се труди да нам поход скрати.

Кроз тијела наша путеви се разни преплијећу
Давни предак једном ходи у предјеле нове
И стићи ће скривен у неком прољећу
Баш кад наше руже у простор заплове.

Свако може да се врати осим самог Пута
Над њим вјечност тако дуго плови
Нешто непознато кроз наш разум лута
Стишаће се кад се врате са југа вјетрови
Свако може да се врати осим самог пута.

✱

У ЗЕМЉИ ХЕРЦЕГОВОЈ

— за сестру Даницу —

Овдје је прадомовина сунца и неба
Људи вјетрови овдје затишје траже
Дођите прогнани ако вам вјера затреба
Можда ће старе јасике да вас уваже.

Ноћ је овдје на спавању затечена
и тешко ће моћи да се пробуди више
Крв ми је опасна ту прије рођења пренесена
Док ваздух кроз камене отворе себе удише.

Кише долазе тихо, замахом сломљених крила
Голи врхови с челом се дивао римују
Камена врата су се још прије сунца отворила
Вијекови овдје покорно име потписују.

Има земља гдје камење мир стварима проповијода
О, кад бих могао да у твоја њедра завири
Потврдио бих да се у теби само на небо искоса гледа
Макар не успио да се са својом крвљу помири.

Ко покуша да се издигне ван каменог сабора
Као преварени вијек једном сигурно проплакаће
Ако путева има сви се пробијају до мора
Свете мјесечине овдје двапут долазе на ходочашиће.

О, старо небо, отварају ми се то предјели самогласни
Значи, биће ражи и снаге да је окруни
Може ли она несхваћеног да ме објасни
Док орлови крв ми чувају да се не побуни.

Чак и камење према Истоку лице окреће
Воде се податно предају чисте, прије рођења
Ако сунце преступи чека га камено распеће
У овој Земљи води и ватри нема сретног помирења.

Има у Земљи херцеговој и снаге има
Кад се крв запали под плећем и у стрњишту
Мириш опоре земље се разлива по свим чулима
Свијет је поход почео на овом старом огњишту.

Кад заигра јутро под обрвом старом
Кажу, доћи ће још једном прољеће
Док камени Свеци шире крила над олтаром
И запуцкета кандило и на јарму двије свијеће.

Нагорјела је земља ко ожиљак у дну душе
Заборавише овдје је Богови на неком походу
А она живи и отима се да јој ријеке не пресуше
Гавран куња над појатом, опет слути непогуду
Нагорјела је земља ко ожиљак у дну душе.